

[H. F. Ulrichsen.]

kerte, idet hans Beregninger gik ud fra, at den Trafik, som skulde besørge paa den givne Strækning, var nogenlunde den samme i den ene og i den anden Retning og nogenlunde den samme paa samtlige Dage i Aaret, og ikke havde taget Hensyn til, at Banerne skal være i Stand til at tage en meget betydelig Trafik paa bestemte Tider af Aaret, i ganske enkelte Retninger og paa ganske bestemte Strækninger.

Det viste sig derfor, at Beregningen over det Antal Motorvogne, der skulde besørge denne Trafik, var fuldkommen forkert. Dette blev bl. a. meget omhyggeligt paavist af en af de Embedsmænd ved det private Jernbaneselskab, som sorterede under den nuværende højtærede Minister for offentlige Arbejder; men Svaret, det klare og uigendrivelige Svar fra Jernbanernes Side, vakte absolut ikke den Interesse i den offentlige Diskussion og i Pressen, som Automobilisternes stærke og ikke nær saa vel-funderede Kampagne havde vakt.

Dette Lovforslag, som det ærede Medlem har fremlagt, vil, saaledes som Forholdene ligger, ikke faa nogen praktisk Betydning, men man kan ikke undervurdere det store Spørgsmaal, der ligger bagved. Jeg synes, det er godt, at Spørgsmaalet er blevet rejst, og jeg tror, det vil være naturligt, at man stadig med Opmærksomhed følger Spørgsmaalet om Forholdet mellem Privatdrift og Statsdrift og undersøger Muligheden for yderligere at frigøre Statsbanerne for hele det tunge og stive, der altid vil klæbe ved Statsdrift. Ingen nærer nogen Tro til, at det fremsatte Forslag vil blive vedtaget, og at vi inden 1. April 1928 vil faa fremsat et Forslag om Muligheden for at gennemføre Statsbanernes Overgang til Privatdrift eller deres Bortforpagtning. Det vil neppe være muligt for det ærede Medlem Hr. Willesen at udarbejde et saadant Forslag, og det ærede Medlem har derfor ogsaa tænkt, at det skulde overlades til den, der ikke vil, nemlig Ministeriets Lykkebarn, den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Jeg kan godt forstaa, at den højtærede Minister, som er vant til at faa gennemført sine Forslag, ikke føler nogen særlig Tilbøjelighed til at udarbejde et Lovforslag i den her angivne Retning; men det er nyttigt, at Spørgsmaalet er rejst. Dette Spørgsmaal har saa stor Betydning, at det bør diskuteres og bør undersøges grundigt.

Steen: Det foreliggende Lovforslag er jo paa samme Maade, som det er Tilfældet med en Række af de Forslag, Rets-

forbundet har forelagt i Rigsdagen, et Forslag, der mere er Udtryk for et Princip, end et Forslag, der paa rimelig Maade egner sig til at danne Grundlag for en Forhandling om de Problemer, der drejer sig om. En Række af de Principspørgsmaal, der saaledes er kastet ind i den offentlige Debat, er vi fra det radikale Venstres Side ikke uenige med dette Parti om, og dem har vi gennem Tiderne under skiftende Arbejdsvilkaar i og udenfor Rigsdagen arbejdet for, og har gjort det og maattet gøre det under Hensyntagen til de praktiske Realitetsforhold, politiske som andre, vi var stillet overfor. Nu hører jeg til dem, der gerne vil tro det bedste længst muligt om mine Medmennesker og nødigt taber Troen paa Mennesker, og jeg har heller ikke helt endnu tabt Troen paa, at de to ærede Medlemmer, der staar som Forslagsstillere her, før eller senere vil lære, at hvis de vil gøre en Indsats, bliver det ogsaa Vejen og Arbejdsvilkaarene for dem.

Med Hensyn til det Princip, som har fundet Udtryk her, er jeg ikke enig med de ærede Forslagsstillere. Jeg har mine store Betænkeligheder ved, at en saadan Magt — som private Selskaber eller et enkelt Selskab, der havde overtaget Statsbanerne, maatte siges at være — skulde raade over en saa stor Del af Transportmidlerne, som Banerne trods alt endnu er.

Forslagsstillerne har ogsaa haft Følelsen af, at der var en Fare her, og de har i Lovforslagets § 2 søgt at afsvække den noget. Men det kan jo i Realiteten kun komme til at betyde noget i Tilfælde af Bortforpagtning. Jeg har i alt Fald den Opfattelse, at man ikke kan sælge sine Baner og alligevel i Fremtiden tro, at man kan raade over, hvorledes disse skal administreres og ledes. Noget saadant vilde ikke kunne opretholdes.

Nu er jeg ikke særlig venlig stemt overfor den højtærede Minister for offentlige Arbejder, men at paalægge ham inden den 1. April 1928 — jeg skal for ikke at være uvenlig overfor de ærede Forslagsstillere indrømme, at der dog maa regnes med en Frist af tre Maaneder, idet der fra Forelæggelsen indtil 1. April jo var tre Maaneder — for Rigsdagen at fremsætte et Lovforslag af det Indhold, som der her stilles Krav om — den Tortur vil jeg ikke udsætte den højtærede Minister for, for det har han ikke gjort sig fortjent til; trods alt, hvad der end kan være os imellem, skal han alligevel være forskaant for dette.

I Lovforslagets § 3 er der stillet Forslag om, hvorledes det fremkommende